

5.7 האטאן דא בער פלייגנע

**גלין מיוחד להעצמת השייכות, הדביקות וההתמסרות
לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א**

בודאי שהקב"ה ממלא את רצונם של בני ישראל - להביא את הגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו, ולא עוד אלא שהקב"ה שמח למלא רצונם של בני ישראל, עד כדי כך, שכאשר שואלים "מאי עביד קוב"ה בההיא שעתא", המענה הוא:

"קא חיין ואמר נצחוני בני נצחוני", היינו, שהקב"ה שמח על כך שבני ישראל נותנים לו עצה ופסק דין לסיים את הגלות הארוך (לאחרי שכבר "כלו כל הקיצין") ולהביא את הגאולה האמיתית והשלימה".

(ברכה כללית ערב יום כיפור תשנ"ב - בלתי מוגה)

וכאשר כל בני ישראל, אנשים נשים וטף, נמצאים במעמד ומצב של רצון ותשוקה וצפי לביאת המשיח,

דבר מלכות

בישיבת דברים מלך אדמו"ר שליט"א

- ובפרט שבאיזה מעמד ומצב שיהיו מונחים, ובאיזה ענין שיהיו עסוקים במעשה דיבור ומחשבה, הרי, רצונם האמיתי והפנימי הוא כדבעי (כפסק דין הרמב"ם), כולל גם בנוגע להרצון והתשוקה והצפי לביאת המשיח -

בקונטרס 'ענינה של תורת החסידות' מסופר על הרבי הרי"צ שפגש קבוצת יהודים שדנו ביניהם על האידיאולוגיות השונות שפרחו באותם ימים, וכל אחד דיבר בשבח שיטה מסויימת, ואף הביא לדבריו מקור מהתורה, המראה כיצד שיטה זו היא הנכונה. אמר להם הרבי, האידיאולוגיה האמיתית היחידה היא התורה, אלא שבכל שיטה, מעשה ידי אדם, יש בסופו של דבר נקודה של אמת, נקודה נכונה בין השאר שאינם כאלה, והנקודה הזו, מקורה, כמובן, בתורה.

כי התורה היא כל כך אמיתית, אמת לאמיתו, שלא נלך, תמיד נמצא אותה שם.

ובענינו:

אנחנו יודעים שהרבי מלך המשיח חי וקיים, עומד בכל רגע להתגלות ולגאול אותנו. יש כאלו שלא מדברים בכזה סגנון, ואנו אומרים לעצמנו, אשרינו שזכינו להיות עם האמת.

אפשר לומר אני צודק ואמיתי, יותר מכולם, ואף אחד לא יבלבל אותי. זו האפשרות הקלה והטבעית. אך אם זה אמת לאמיתו, אני צריך לדעת שכולם כאלה, לאמיתו של דבר אותה אמת נמצאת אצל כולנו, כל אשר בשם חסיד חב"ד יכונה.

כי אם האמונה שלי ברבי היא תוצאה של תובנות שכליות שהגעתי אליהם, אני יכול לומר שמי שלא הגיע לאותם תובנות, לא נמצא אתי באותה דרגה. אך אם אני יודע האמונה שלי ברבי היא תוצאה של נקודת ההתקשרות של חסיד לרבי, הניצוץ משיח שנמצא אצלי בלב ומשתוקק תמיד להתקשר למקורו, למשיח כפשוטו, ולכן אני כל כך בטוח שהרבי איתנו, לכן אני מחכה לו בכל רגע, הרי אותה נקודה ואותו ניצוץ קיימים במדה שווה בלבו של כל חסיד וחסיד וכל יהודי ויהודי.

נכון, כלפי חוץ יש הבדלים רבים. מדברים אחרת, חושבים אחרת, ומתנהגים אחרת. אך כל זה רק כלפי חוץ, ובסופו של דבר אותה נקודה פנימית מוכרחת להיות אצל כולנו. ההבדלים הם רק בהעלם וגילוי.

אחסידישע דערהער

דברים שבלב תמים

ברכנו אבינו כולנו כאחד באור פניך...

עוד זמן קצר נעמוד כולנו יחד, תלמידי התמימים, דעם רבינס קינדער, לקבל מאבינו את ברכת הבנים של ערב יום כיפור. רגע השיא של השנה, רגע האמת, הרגעים בהם עומדים פנים בפנים עם הרבי.

צריך לייקר את הרגע, להבין היכן עומדים ולפני מי עומדים, ולדעת ולהבין מה לבקש. ואני את משאלתי שלי אביע, ברכנו אבינו כולנו כאחד באור פניך.

מאז היום של ג' תמוז קרו הרבה דברים, התפצלנו לקבוצות ותת קבוצות, לכל אחד דעה מגובשת משלו, וגם דעה והגדרות על חבריו.

ולעצמנו אנו אומרים, אשרינו שזכינו להצמד לאמת, שזכינו להצמד לדברים של הרבי. לדבוק בנבואה ש"הנה זה בא", להאמין שהוא אתנו ממש ומנהל אותנו בכל רגע, ולעמוד בציפיה דרוכה בכל רגע להתגלות.

בכמה מקומות בשיחותיו הקדושות מלמד אותנו הרבי על ב' דרגות של אמת: אמת ואמת לאמיתו. המשמעות הפשוטה של המושג 'אמת' היא, שאין מי שיוכל להכחיש אותה. אך המשמעות העמוקה יותר של המושג 'אמת', שהיא כל כך אמיתית, עד שהיא זועקת מתוך מציאותו של כל דבר ודבר.

יכולה קבוצת אנשים לדבר ולהביע דעות שונות, ויבוא מישהו ויגיד את דעתו שלו, הדעה האמיתית, והכל ישתקו ויודו שאכן רק הוא צודק. זוהי דרגה ראשונה של אמת. אך יכול להגיע אותו אחד ולהגיד את דעתו שלו, ולהראות לכולם כיצד בעצם הם התכוונו, כל אחד בשפתו הוא, לאותה אמת שהוא עכשיו מביע אותה, זוהי דרגה של אמת לאמיתו.

מה שחסידות מסוגלת לעשות

כיצד באמת אפשר להתגבר על הנפש הבהמית? הלא זוהי עבודה קשה? לנה"ב יש את הרצונות שלה, רצונות של העולם הזה, והעולם הזה הוא באמת עולם גדול ומפחיד... כיצד ניתן לא להתפעל ממנו?

אבל בשביל זה אנו חסידים, שלומדים חסידות, וממילא גם יודעים כמה העולם הזה באמת 'שווה'. כשלומדים איך דבר הוי' מהווה כל רגע את העולם, והוא המציאות האמיתית של העולם ו'אין עוד מלבדו', ולא מסתפקים בלימוד, אלא מתפללים עם זה וחיים את זה, לא יתכן שמשוהו מהעולם הזה יבלבל אותנו...

ענין זה צריך להתבטא בחיי היום יום המעשיים, פשוטו כמשמעו. לדוגמא: כשלמישהו כואב הראש והוא לוקח "כדור אקמול" והראש מפסיק לכאוב, הוא צריך להכיר שאין הפירוש שהאקמול מצד עצמו מרפא, אלא הקב"ה בכבודו ובעצמו ריפא את הכאב ראש. ואם חושבים שיש כח לאקמול לרפאות, הרי זה כפירה ממש... רק בשביל שתהי' "בחירה חופשית", הקב"ה עשה שיראה כאילו האקמול הוא זה שמרפא, אך צריך להיות ברור שהקב"ה בכבודו ובעצמו הסייר ממך את הכאב ראש.

ואת זה צריך להחדיר בראש. לא להסתפק בלימוד החסידות גרידא, אלא צריך לחשוב ולהתבונן במה שלומדים בחסידות, ובפרט לפני התפילה. התבוננות אפילו לזמן קצר ממש, כמו שתים או שלוש דקות, מחוללת מהפכה של ממש. וכאמור, דבר זה מוכרח ממש ונוגע לכל אחד, אחרת אפשר לגדול ר"ל כאפיקורוס ממש.

בתור דוגמא להיכן אפשר להגיע מבלי ללמוד חסידות, אספר מעשה שבדידי הווה עובדא, וממנו למדים עד כמה נחוץ ומוכרח לימוד דא"ח: בצעירותי למדתי בישיבה הליטאית "קול תורה", ובאחת משיחותי עם המשגיח שאלתי אותו בתמימות, האם הקב"ה נמצא בבית הכסא? הוא ענה לי תיכף, שפשיטא שלא, שהרי כתוב בהלכה שאסור לדבר שם דברי תורה וכו'. א"כ - שאלתי אותו - יהודי יכול לעשות שם איזה עבירה שירצה והקב"ה לא ידע? ענה לי אותו משגיח: שאלה מאוד חשובה, אך יש לזה שני תירוצים: א. אפילו שהקב"ה לא נמצא שם, וכשאתה עושה שם עבירה הוא לא יודע, כשאתה יוצא משם, הוא רואה על המצח שלך אם עשית עבירה או לא... ב. אפילו שהקב"ה לא נמצא בפנים, הוא נמצא מלמעלה ורואה מה שאתה עושה שם.

למצב זה אפשר להגיע בלי לימוד חסידות. אך כשלומדים חסידות יודעים ש'אין עוד מלבדו' כפשוטו, ואין שום מקום בעולם שהקב"ה לא נמצא שם, ח"ו, ומחי' אותו.

ממילא, החובה מוטלת במיוחד על התמימים, שעיתותם בידם, וזכו שיש להם אפשרות ללמוד כל יום "דברי אלקים חיים" כפשוטו ובמשך כמה שעות. וודאי שלהם אסור שיהי' שום תירוץ והתחכמויות להימנע מכך.

לכטל את ה"אני"

כשעוסקים בלימוד חסידות כדבעי, ומשתדלים ליישם את זה בתפילה ובהנהגת היום יום, ממילא ה"אני" של כל אחד כבר רחוקה פחות נחשב אצלו, וכשה"אני" בביטול, ממילא אפשר לחיות ולהרגיש אלוקות.

כשלמדנו בכפר חב"ד, ר' מענדל הי' עבורינו דוגמא לאדם שמחשיב את עצמו לאין ואפס, אדם שנמצא בביטול מוחלט.

זכורני, כשר' מענדל הגיע לכפר חב"ד, הוא הגיע בתחלה ללא אשתו, והי' אז הסדר בכפ"ח, שכל הזמן התחלפו בחורים והלכו לישון בבית שלו. פעם אחת הלכנו אני ובחור נוסף לישון בבית שלו. הוא כיבד אותנו בכוס תה, סיפר לנו סיפור חסידי וכו', כשהתקרבה השעה אחת עשרה בלילה הוא הסתכל על השעון ואמר: נו, באחת עשרה הולכים לישון, וכן הי'. הוא ישן בחדר אחד ואנו בחדר שני, כשדלת מפרידה בין החדרים. והנה, ב-2:00 בלילה התעוררתי, ואני שומע קול בכי. הסתכלתי דרך הדלת ואני רואה את ר' מענדל יושב עם הסידור, נשען על ידו ובוכה... הקשבת, ואני שומע

א חסידישע פארבריינגען

מאת הר"ח שבתי ש"י סלביצקי

היגיעה להחדיר אלוקות בתוכנו

יש דין בדיני חזקה, שאם אדם החזיק בבית שלוש שנים רצופות ולא מיחו בו, הרי זה ראי' שהוא הבעל הבית על הדבר שהחזיק בו. כדי לבטל את החזקה צריך "לעשות מחאה" ולומר לו אתה לא בעל הבית, אתה מחזיק בדבר שלא כדן!

כך גם בעבודת ה'. היצר הרע והנפש הבהמית מנסים להתגבר עלינו מפעם לפעם, וכדי למנוע מהם זאת יושבים מידי פעם בפארבריינגען. אחד מהענינים העיקריים של הפארבריינגען - לבד מעצם זה שיושבים חסידים יחד ומעוררים איש את רעהו בענייני עבודת ה' - הוא לעשות "מחאה". בפארבריינגען אנו מוחים ביצר הרע ומכריזים כנגדו: אתה לא בעל הבית! זה שאתה מתגבר מפעם לפעם, זה זמני וארעי, הבעל הבית עלינו היא רק הנפש האלוקית.

וע"ד הצחות אפשר להוסיף ולומר: זה שבהתוועדות אומרים "לחיים" ג' פעמים (לפחות), הוא כדי שהבעלות של הנפש האלוקית עלינו תהי' באופן של "חזקה"...

לא להתפעל מהסביבה!

ניתן לראות דוגמא איך לא להתפעל מהעולם ועניניו - מהמשקה עצמו. הנוג אצל חסידים לומר 'לחיים' דוקא על 'משקה' (וודקה וכדומה) ולא על כל מיני משקאות אחרים, טעימים ומתוקים. כיון שדוקא המשקה שאומרים עליו לחיים ב'חסידישע פארבריינגען', מראה לנו דוגמא כיצד לא צריך להתפעל מכל הנסיונות של הסביבה והנפש הבהמית...

הכיצד?

מה יקרה אם נכניס מים או סוג של מים מתוקים וכדומה לתא הקפאה ("פריזר") - הוא יקפא. אבל אם נכניס לשם 'משקה', הוא ישאר נוזלי. המשקה' בעצם מהותו מלמדנו: לא אכפת לי מה הסביבה אומרת, האם מסביב חם או קר ואפילו קפוא, אני תמיד נשאר כמו שאני צריך להיות.

וזה יסוד גדול בחייו של כל יהודי וחסיד ובפרט בחייו של תמים. הסימן לתמים שחי כמו שצריך בעניינים של הרבי, הוא זה שהוא לא מתפעל מהסביבה והחץ.

פעם, בלומדינו ב'תומכי תמימים' בכפר חב"ד, הלכנו עם המשפיע הנודע, בעל המסירות נפש, ר' מענדל פוטורפאס ע"ה. בדרך שאל אותנו ר' מענדל: באגם נמצאים הרבה דגים, איך נוכל לדעת איזה דג חי? הוא מותיב לה והוא מפרק לה: תסתכלי על זרם המים, דג שהולך נגד הזרם הוא דג חי, אך דג שהולך ונסחף עם הזרם, אפילו שהוא שוחה ומתקדם ונראה כחי - הוא בעצם מת.

האמת היא, שדוקא אותו אחד שלא מתפעל מהסביבה ומתנהג כמו שצריך, מבלי לחשוש מפני המלעיגים וכו', הוא זה שמעריכים אותו ומושפעים ממנו. בקשר לזה יש סיפור מעניין שהייתי עד לו. באחד מנסיעותי ל-770 נסעתי דרך אמסטרדם והמתנתי שם כמה זמן. בנתיים חיפשתי יהודים בסביבה, עד שראיתי מישהו עם "פרצוף יהודי", ניגשתי אליו ושאלתי אותו מה השעה, ואח"כ הוספתי לשאול: אתה במקרה יהודי? וכשהשיב בחיוב הצעתי לו להניח תפילין. פקח עלי היהודי זוג עיניים: השתגעתי? כאן, באמצע שדה תעופה, ליד כולם להניח תפילין? עודו מדבר והנה מגיעים קבוצה של ששה ערבים מוסלמים, נעמדים באמצע השביל הראשי ופורסים שטיח על הרצפה לתפלתם. כשראה זאת אותו יהודי, מיד פנה אלי: תביא לי מהר את התפילין. אם הם 'מצפצפים' על כולם, אין סיבה שאני אתבייש... ואכן הוא נעמד מולם, הניח תפילין ואמר ק"ש בקול.

הי אצלנו יהודי בבליה שהתחיל לחזור בתשובה, לשמור שבת ולאכול כשר וכו', אלא שהיתה לו בעי' אחת, הוא הי' אמור להתחתן עם גוי ולא יכל בשום אופן להיפרד ממנה. בצר לו, הלך אל מקובלים ורבנים מכל גווי הקשת. הם תארו לפניו את הגיהנום בצבעים קודרים ואיזה עונשים יקבל אם יתחתן ח'ו עם הגויה, אך אותו זה לא שיקנע. באחד מימי ראשון, לקחתי אותו לרבי לחלוקת דולרים, והזהרתי אותו מראש שיתכנן את צעדיו ויחשוב בדיוק מה הוא רוצה לומר לרבי ויאמר זאת בקצרה. אחרת - אמרתי לו - לא תספיק להגיד מה שרצית וכבר ידחפו אותך החוצה.

הוא עובר ליד הרבי ואומר: רבי, יש לי בעיה. הרבי שאל אותו בתנועת קול: "אהה?" והוא סיפר לרבי בקצרה את הבעי' שלו.

הרבי מסתכל לו בעינים ואומר לו (בתוכן הזה): אני מקנא בך, לי אף פעם לא הי' את הנסיון שיש לך, את הסולם שיש לך לעלות. כל נסיון הוא סולם לעלות. אם הי' נתן לך את הסולם הזה, הוא מאמין בך!!

מיד דחפו אותו והוא יצא מהתור. הוא נכנס ל-770 למטה ובכה כמו ילד. ניגשתי אליו והוא אמר לי כך: כל הרבנים שהפחידו אותי לא הזיזו אותי, ואילו הרבי במילים ספורות "יש לך את הסולם לעלות" הרים אותי טפח מעל הקרקע.

כמובן שלאחר מכן הוא עזב את הגויה לגמרי.

הרבי לא רק אמר לנו את המטרה "להביא לימות המשיח" אלא גם נתן לנו את הסולם, את הדרך שבו אנו יכולים לממש את המטרה: "עשו כל אשר ביכולתכם... להביא בפועל את משיח צדקנו". אתם אלו שיכולים להביא את המשיח.

הרבי לא אמר את זה לר' הלל מפאריטש ולא לר' אייזיק מהומיל ולא לכל גדולי החסידים הקדמונים, אלא דוקא לנו שחשובים כעפרא דארעא, "עקבתא דעקבתא", דוקא מאיתנו הרבי דורש שנמלא את תכלית כל סדר ההשתלשלות.

לא אדמו"ר הזקן ולא אדמו"ר האמצעי וכו', אלא דוקא הרבי שלנו אמר והודיע, אני את שלי עשיתי, הכל מוכן, הדלתות פתוחות ואתם צריכים להביא את הגאולה בפועל ממש, לארץ הלזו הגשמית.

כל אחד צריך לעשות חשבון נפש "אליבא דנפשי" ולשאול את עצמו שאלה נוקבת: איפה מה שהרבי רוצה ובמה אנחנו מונחים?

התוצאה הסופית ידועה מראש

אלא שאעפ"כ צריך לדעת שהכוונה העליונה והרצון של הרבי יתממשו בין אם נרצה ובין אם לא נרצה, אלא שהרבי זיכה אותנו להשתתף בזה. וכשיודעים שזוהי התוצאה הסופית בתור דבר וודאי, גם הדרך להגיע נעשית הרבה יותר קלה.

ובהקשר לזה, יש סיפור שאני תמיד מספר על יהודי א' חובב ספורט מושבע, שכל יום הוא קונה את העיתון, וישר פותח במדור הספורט לראות מי ניצח במשחק הזה ומי במשחק הזה וכו' וכו'. הוא הי' חסיד מושבע של קבוצה מסויימת, ופעם אחת שיחקה הקבוצה שלו נגד קבוצה אחרת, אך הוא לא יכל לצפות במשחק ולכן ביקש מחבירו להקליט על וידאו את המשחק, ולמחרת יצפה בזה.

מספר לי אותו יהודי, לקחתי את הקלטת וידאו מהחבר והוא אומר לי, תדע לך שהקבוצה שלך ניצחה. צפיתי בקלטת, ואני רואה איך הקבוצה הייביה משחקת יותר טוב ומובילה בהפרש נקודות גדול, ובכל זאת אני רגוע ושקט, כי החבר שלי כבר אמר לי שהקבוצה שלי היא זו שניצחה, ואם כן, זה שהמצב נראה כעת הפוך זה זמני בלבד, כי את התוצאה הסופית אני כבר יודע...

הרבי אמר לנו שמישיח עומד להגיע. התוצאה הסופית ידועה לנו. דורנו הוא דור הגאולה, ובכל רגע ממש הרבי מלך המשיח צריך להתגלות. זה שאנו רואים שיש דברים הפוכים, זה לא מטריד אותנו, כי אנו יודעים כבר מי היא "הקבוצה המנצחת" וזה סופי! מה שנראה אחרת, זה זמני בלבד.

שהוא מחזיק בתחילת ק"ש שעל המטה, הוא אומר "הריני מוחל..." ובוכה... הערתי את החבר שלי, והבטנו בו ביחד בשקט כדי שלא ירגיש. חשבנו לעצמנו, מה כבר אפשר לבכות ב"הריני מוחל", אם פגעתי במישהו בהחלט יש על מה לבכות, אך אם אני מוחל למישהו - על מה יש לבכות?

לאחר זמן, כמדומני בחג השבועות, ר' מענדל התוועד ואמר הרבה לחיים, ואז הבחור השני שהי' איתי פונה לר' מענדל ושואל אותו, אנחנו היינו אצלך וראינו אותך בוכה ב"הריני מוחל", על מה בכית אז? ענה לו ר' מענדל: אם אני צריך למחול למישהו, סימן שאני איזה שהוא "מציאות", שצריך למחול - וע"ז החשבון נפש: מי אני ומה אני שצריך למחול למישהו...

זה הי' בשבילנו דוגמא של חסיד אמיתי, שמחשיב את עצמו לאין ואפס, ולא מבין כיצד מבקשים ממנו למחול למי שפגע בו.

נשכיל לחיות עם הרבי חייבים להשקיע

כאמור לעיל, חייבים להשקיע בלימוד החסידות ובהנהגה חסידית כדי שיאיר בנו באמת משהו קצת בפנימיות. על אחת כמה וכמה, כשמדברים בענין העיקרי - ההתקשרות הפנימית של כל תמים וחסיד לרבי.

תמים שרוצה שהרבי יתגלה ויאיר בו, חייב להשקיע ולמסור את עצמו, אחרת הוא יחי רק בדמיונות שוא.

וכמסופר על החסיד המפורסם, הרה"צ הלל מפאריטש, שנסע חמש שנים רצופות לאדמו"ר האמצעי, ואע"פ שלא הרגיש שהוא נוסע לרבי, מכל מקום הוא נסע בקבלת עול. רק אחרי חמש שנים של נסיעה בקבלת עול האיר בו והרגיש

סוף-סוף שהוא באמת נוסע לרבי. כי ר' הלל ידע שבשביל להרגיש רבי צריך 'לשלם'. זה לא הולך בקלות ולא בא לבד, שנוסעים ומגיעים, אלא צריך לנסוע בקבלת עול, ורק אח"כ מרגישים שבאמת נוסעים לרבי.

אם רוצים להיות חסידים באמת - חייבים 'לשלם'

מי שלא משלם ונותן מעצמו - אין לו שייכות וכידוע מה שאומרים על הפסוק "אשר נאכל במצרים חינם" - רק ב"מצרים", בקליפות וסטרא אחרא, מקבלים דברים בחינם. בשביל אלוקות ורוחניות צריך להשקיע ולשלם, שום דבר לא מגיע לבד.

הי' אצלנו בבליה איזה בחור ששקע בעמקי הקליפות, בסמים וכיו"ב. הוא הלך לאיזה מכוון גמילה ושם שאלו אותו: אתה באמת רוצה להיגמל? וכשהשיב בחיוב, אמרו לו: כתוב רשימה על מה אתה מוכן לוותר כדי להיגמל, כמה אתה מוכן להשקיע בשביל זה? אם אתה לא מוכן להשקיע בזה אין לך מה לעשות כאן...

כך גם אנו, אם אנו רוצים להיגמל מהנפש הבהמית, להיגמל מהגלות האיומה הזו, ולראות שוב את הרבי מלך המשיח בא וגואל אותנו כפשוטו, אנו צריכים לשאול את עצמינו: כמה אנו מוכנים לשלם בשביל זה, לא מספיק לדבר ולחשוב על זה, צריך לשלם ולתת מעצמינו בפועל ממש, אחרת זה לא שווה שום דבר.

וכידוע שזוהי היחודיות של "ליובאוויטש". בחסידות 'פולין' אומרים ש"צדיק באמונתו יחי", אל תקרי יחי (יוד' בחיריק) אלא יחי (יוד' בצירה וחי"ת בפתח), שהצדיק משפיע להם את כל מה שהם צריכים, הוא מחי אותם והם פטורים מ"עבודה", משא"כ בליובאוויטש דורשים עבודה פנימית מכל חסיד.

הסולם שהרבי נתן לנו

כל הדברים האמורים, שאנו חייבים לתת מעצמינו בשביל שנחי באמת עם הרבי, מקבלים משנה תוקף והדגשה מיוחדת כשנמצאים בזמן השיא לגאולה, בו אנו מתכווננים ומכינים את הסביבה לזמן השיא של כל הבריאה כולה - ימות המשיח.

ובזה אין מקום לספקות והשערות, הרבי אומר באופן ברור מה צריך לעשות וכיצד לעשות כדי לקרב ברגע אחד את ההתגלות המלאה.

המשך 'א חסידישע פארבריינגען' מהעמוד הקודם

ליחידות הרבי שאל אותו: מה המצב באודסה? והוא ענה שבאודסה יש ב"ה הרבה שיעורי תורה, התוועדות, אהבת ישראל וכו'. הרבי הוציא 10 רובל ונתן לו.

כשיצא מהיחידות סיפר לחבירו מה ענה לרבי, התפלא חבירו, זה מה שיש לך לספר על אודסה? ואמר לעצמו, אם הרבי נתן לו 10 רובל על דיווחו הלא מדוייק, הרי כאשר אני אספר לרבי את האמת על אודסה – שלא לומדים שם

כדבעי ואין שם אוירה חסידית, הרבי יתן לי יותר. כשהוא נכנס ליחידות הוא אכן סיפר שבאודסה אין אוירה חסידית וכו'. בסוף היחידות הרבי נתן לו רובל אחד.

התפלא אותו יהודי והשיח את פליאתו לפני המשפיע ר' אברהם מאייאר. ענה לו ר' אברהם: את מה שקורה באודסה הרבי יודע. יש באודסה את שני הדברים, והרבי רצה לדעת היכן אתה נמצא והיכן החבר שלך נמצא. החבר שלך חיפש אוירה חסידית ומצאה, והוא אכן נמצא באודסה החסידית, אבל אתה חיפשת פוליטיקה, מחלוקת וכו' וכו', ואת זה מצאת, אם כן אתה אכן נמצא באודסה האחרת...

המוסר השכל עבורנו ברור: כל אחד מוצא את מה שמחפש. מי שמגיע לרבי ומחפש דברים אחרים וצדדים – מוצא אותם, ומי שמחפש את הרבי – מוצא את הרבי.

יהי רצון והוא העיקר, שהקב"ה ירחם עלינו, וישלח לנו את משיח צדקנו בפועל ממש, ושוב נתראה עם הרבי מלך המשיח "מלך ביופיו" כפשוטו ממש, בגאולה האמיתית והשלמה, ותיכף ומיד ממש.

אך כאן שונה הדבר בהבדל אחד, אבל מאוד חשוב: כאן אנחנו לא צופים במשחק, אלא אנחנו עצמנו משחקים. אנחנו יוצרים את הגאולה. אמנם, כמה פעמים הנפש הבהמית הכניסה לנו "גול", ולרגע נראה שהיא מנצחת אותנו, אך לא צריך להתפעל מזה. התוצאה הסופית היא ש"זאת רוח הטומאה אעביר מן הארץ" ותיכף ומיד ממש.

בשביל מה מגיעים לרבי?

אנו נמצאים בחודש תשרי, ובחודש זה המוני אנ"ש והתמימים מגיעים לרבי. צריך תמיד לזכור בשביל מה מגיעים לרבי. לפעמים אפשר להתעסק בכל מיני עניינים צדדיים, ולפספס את כל הנקודה.

ר' מענדל סיפר לנו שפעם ראה להטוטן שמותח חוט מן הקצה אל הקצה והולך עליו מבלי ליפול. כששאלו אותו אח"כ כיצד הוא מצליח להלך על חוט דק מבלי לאבד את השיווי משקל וליפול, השיב: אני מצייר לעצמי נקודה שחורה בסוף החוט, ואני מתרכז רק בה, מבלי להביט לצדדים, אם אסתכל על הצדדים – אני מיד יפול.

תמים שמגיע לרבי, צריך לדעת להתרכז בנקודה העיקרית ולא להביט לצדדים. בדיוק כמו שאמר אותו להטוטן, כי ברגע שמסתכלים לצדדים נופלים. צריך לזכור בשביל מה מגיעים לרבי. לא בשביל לקנות דברים בזול ולא בשביל דברים אחרים, אלא בשביל הרבי נטו, ומי שבאמת מחפש רבי – מוצא רבי. כי מה שמחפשים מוצאים.

היו שני יהודים תושבי אודסה שהגיעו לרבי הרי"צ ליחידות. כשהראשון נכנס

המשך 'א חסידישע דערה' מעמ' 1

והרעיונות האישיים מתאיידים ביחד עם אדי הזעה המתקבצים על קירות הזאל, וכולם ללא יוצא מן הכלל, ללא הבט על המחשבות והדיבורים של כל השנה, ברגעים האלו כולם בפה אחד ממליכים 'יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד'.

הדברים האלו לא קורים מאליהם. הסיבה היחידה לכך היא שכאשר מגיע הזמן של ברכנו אבינו, הוא אוסף אליו את כולם, כי התנאי ל"ברכנו אבינו" הוא כאשר "כולנו כאחד".

אלו אמנם רגעים קטנים בכמות, אך עצומים באיכות. קל להבין שהנהגה של כל השנה זוהי הנהגה חיצונית, וכאן בברכת הבנים מול הרבי, רגע של יחידה מול יחידה, כאן התגלתה הפנימיות. חסידות מלמדת אותנו כל הזמן להבדיל בין חיצונית לפנימיות, ולתת את הדעת והלב על הפנימיות שהיא העיקר. לקחת את הרגעים האלו ולהנציח אותם.

עוד זמן קצר נעמוד כולנו יחד, תלמידי התמימים, דעם רבינו קינדער, לקבל מאבינו את ברכת הבנים של ערב יום כיפור. רגע השיא של השנה, רגע האמת, הרגעים בהם עומדים פנים בפנים עם הרבי.

נצל את ההזדמנות להישבע לרבי שבועת אמונים, להבטיח שעד היום המאושר בו נזכה לראות באור פניו, נמשיך להאמין ולהכות בכל לבנו. נבקש ממנו את הכחות להשאר נאמן ולהחזיק מעמד, נבקש על עצמנו וגם על חברינו, שגם להם יהיו את הכחות.

ברכנו אבינו, כי כולנו כאחד רוצים לראות באור פניו.

ברכנו אבינו שאכן נזכה להיות כולנו כאחד, שאכן נזכה תיכף לראות באור פניו.

ישבתי פעם עם חבר ושוחחנו. בתחילה הוא ניסה לקנטר בדברים, אך ככל שנמשכה השיחה נרגעו הרוחות, ובסופה של שיחה הוא מפליט אנחה, 'נו, שיתגלה כבר'.

המחשבה הראשונה שחלפה במוחי היתה: "הנך רואה, לא רק אתה מייחל להתגלות הרבי, גם הוא מחכה לזה". ומיד אחריה באה מחשבה נוספת, "אכן, גם הוא מייחל להתגלות, אך למה רק כשהוא פוגש אותי הוא אומר את זה, מדוע דוקא השיחה אתי מעוררת אותו לכך..."

ולעניות דעתי, שניהם אמת. אנו צריכים לדעת מעלות עצמנו ומעלתו של הזולת. נקודת ההתקשרות של חסיד לרבי שווה אצל כולנו, מעלתו היא רק בגילויים, שאצלנו זה עומד בגלוי, אצלנו מדברים וחיים את זה כל הזמן. אנו זכינו ותנאי החיים והסביבה שלנו הובילו אותנו לכך, הוא שלא זכה ותנאי החיים והסביבה הובילו אותנו למחוזות אחרים. אך אם נשכיל להתבונן ולהבין, נמצא בכל חסיד את אותה נקודה אמיתית שמשותפת לכולנו.

התורה הקדושה מספרת על יוסף הפוגש את אחיו לאחר נתק ארוך, והוא מפנה אליהם שאלה כפולה, "העוד אביכם חי, היש לכם חי, ואמרו חסידים, שהא בהא תליא, ההוכחה לכך שאביכם חי היא שיש לכם את.".

כי אם אנו מאמינים שיש רבי, שיש יחידה כללית של כל עם ישראל שניצוץ ממנה נמצא בתוך לבנו, אנו מאמינים שאותו ניצוץ נמצא בלבו של כל אחד מאחינו. רק מי שלא מודע לקשר האמיתי עם אבינו החי, יכול להתכחש חלילה לקשר עם אחיו.

ברכת הבנים היא אחת ההזדמנויות האלו. רגעים בהם הרבי אוסף אליו את כולם ללא יוצא מן הכלל, כולם מצטופפים יחד כתף אל כתף בזאל הקטן, כל האידיאולוגיות

לאביו. שאם היתה התקשרותו חזקה לא היה נופל ביאוש כלל, כי לב הבן הנאמן יתחזק בכל כחו לחפש אחר אביו וגם בהיותו מוסתר ונעלם מעיניו לא יפול ביאוש כלל, כי יודע בלבו היטב שאמונתו והתקשרותו חזק, וכך כמים הפא"פ כו' ודאי לב אביו אליו ולא הסתיר א"ע רק לנסותו לבד.

וזהו בן חכם ונאמן בכל לבו, שמשכיל ע"ד ההסתר שאינו אמיתי, וגם יחפשו תמיד בכל דרכי האב וגם אם לא ימצאו לא יבכה כלל לומר נואש בנפשו, אדרבה, תמיד יבקשו בכל לבו ויחפשו בכל דרכי נתיבות האב, לילך בעקבות אביו במסילות שדרך בהן רגלי האב ובכל מקומות שהיה רגיל להמצא שמה. וגם אם אינו מוצא לאביו בדרכים שלו, ישמח בנפשו ומובטח שבדרכי האב הולך, שם ודאי ימצאו.

. והנה כאשר האב רואה עוצם השתדלות הבן לחפש אותו בדרכיו, לראותו גם מאחוריו ואינו מתייאש כלל, הרי רואה גודל התקשרותו הנאמנה לרוץ אחריו גם בחושך ואפלה, וגם שאינו רואה לאביו בדרכים הללו, ילך וירוץ בכל כחו עוז גם שלא יראה פניו כו', אזי מתעורר בלב האב אהבה רבה בכפלי כפלים מכמו שהיה לו בתחלה לבנו, כי לא יוכל האב להתאפק ומתגלה אליו ממקום המוצנע שהסתיר את עצמו, ומראה לו הארת פנים מפנימית הלב ותוך תוכו באה"ר שלא יכילו הכלי, עד שישקנו מנשיקות פיהו לבנו בנשיקות כפולים, כמו האב שמשמעו בבנו יקירו, שנושקו כפלים, כי לא יספיק בלבו נשיקה אחת עד שישקנו עוד הפעם מרוב אהבתו אליו בחיבה יתירה.

. אחרי ראותו עוצם התקשרות הבן נאמנה בנסיון זה שנסוה ונמצא לבבו נאמן לחפשו בכל לבו, גם בהיותו בהסתר מאתו כנ"ל. . הוכפלה אור האהבה רבה בכפלי כפלים מכמו שהיה תחלה, קודם שנתרחק מאתו. . דוקא מצד ההעלם והריחוק, שבוה נאמנה האהבה של הבן ביותר, להיותה באה מן הריחוק, בתוספת עוז מכמו שהיא בקרוב, וכך הוא מן האב אל הבן, שמן הריחוק שנתרחק מבנו, יתוסף אהבתו אליו בכפלים בהמצאו לבן באור הארת פניו, כאשר נמצא לב הבן נאמן בנסיון.

(הקדמת כ"ק אדמו"ר האמצעי נ"ע לשער האמונה)

לב הבן הנאמן

"...ויובן זה על דרך משל הידוע, באב שיש לו בן קטן, יקר וחביב לו ביותר, ורוצה לנסותו בב' דברים: בחכמתו ודעתו, ובטוב לבבו הנאמן אם הוא מקושר באהבה אמיתית לאביו במס"נ ממש. ובמה מנסהו - אם האב תמיד עמו בקירוב, ובכל דברי חפץ נותן לו, אין זה חידוש בהמצא לב הבן נאמן בכל לאביו. אך הנה האב מסתתר ומתרחק מבנו במקום מוצנע ונעלם ביותר, כדי שיצר לבנו ויחפשו היטב, ואז יראה האב תכלית נקודת לבבו אליו.

והנה, מיד שנעלם האב מן הבן, יצר לבן זה מאד וירוץ בכל כחו לחפש אותו, ובוה נראה תוך לב הבן, בחפשו היטב אחר האב. והנה, אחר שיחפש הבן בכל דרכים ומסילות שיודע הבן שהן דרכים ומסילות שהולך בהן אביו בכל יום ולא ימצאו, ודאי יצר לו, ויבכה תמיד על אשר ניטל ממנו אביו, מאור עיניו וחיי ראשו. ותמיד במסתרים תבכה נפשו בלתי תנחם, עד שאומר נואש בנפשו שלא יראה עוד פני אביו לעולם. ובהמשך הזמן, שכבר נתייאש בדבר זה, תתקרב המרירות בלבו וישכח מלבו מעט מעט, עד שיתרשל לחפש את אביו לגמרי, ופוסק מלבכות עוד, שנמצא נפסק חבל התקשרות הבן לאביו לגמרי.

וכל זה בא מב' דברים: הא', מיעוט דעת התינוק, שדעתו קצרה, ולא יבין ויכיר איך שאביו מנסהו בזה ואין ההסתר שהסתיר עצמו אמיתית מצד העצם, והרחקה זו שנתרחק אינה אמת, שעתידה לבא לקירוב, כי לא נתרחק האב באמת מצד שנאה, רק שחפץ לנסותו לדעת את אשר בלבו כו'. והב', שביאוש זה שהבן מתיאש בנפשו, הנה נראה בזה מיעוט אהבתו והתקשרות הבן, שאינה נאמנה כ"כ

החינוך של תומכי-תמימים

בתקפה

ב"ה ט"ו טבת תש"ה
ברוקלין

אל ידידי עוז, צמודי לבבי אהובי נפשי, הרמ"ם בשיבות - תומכי תמימים-ליובאוויטש, אחי-תמימים ליובאוויטש, והדרי תורה-תמימה-ליובאוויטש ה' עליהם יחי שלום וברכה!

. המלמד ר' יוסף הלל מדויעה הי' מחונך ומודרך מאת זקני החסידים בדויעה אשר קבלו את חנוכה והדרכתם מאת חסידי הוד כ"ק אדמו"ר הזקן, אשר תכלית ועיקר הכל הוא להשפיע מרוחו הטוב בעבודתו ותקון המדות ואהבת-ישראל גם לזולתו.

החינוך הזה וההדרכה הזאת פעלה על המחונך והמודרך יוסף הלל אשר אף כי הוא בעל כשרון ולמדן גדול, בכל זה בחר להיות רק מלמד דרדקי - אף שהי' מתפרנס בטוב יותר אם הי' לומד עם תלמידים גדולים - בכדי לקבוע בלבותיהם של התינוקות חיבת התורה ויראת-שמים. וזה כמישישים שנה שהוא עוסק במלמדות והעמיד גדודים גדודים תלמידים יראי-אלקים.

מה שיוסף הלל המלמד דרדקי נטע בלבבות הילדים, לא יוכלו כל הרוחות שבעולם לשרש ואפילו לא החלשי, וזוהי הכוונה בירידת הנשמה בגוף, לפעול שיהודים יהיו יהודים כרצון השי"ת.

העיירה לוצין, מבלי הבט על כך שהיו שם חסידים, משכילים ובעלי עבודה גדולים היו רוב הבעלי-בתיים ובפרט ההמון אנשים גסים מאוד, בעלי מחלוקת, בעלי רכילות, בעלי קנאה ומדות רעות, כל אחד הלשין וירד לחייו של השני.

בשנת תרכ"ז ביקשו חסידי לוצין שאשלח אליהם רב, ואכן שלחתי אליהם את החסיד ר'

שמואל חיים המלמד מטשאר"י שקיבל סמיכה מגדולי הוראה.

החסיד רש"ח הוא מופלא במדות טובות והוא אוהב את הבריות במדה גדולה ביותר, ובהיותו בטשאר"י עסק בחינוך והדרכת אברכים חסידיים והצליח בזה מאד.

בבואו ללוצין נפלה עליו עגמת נפש רבה והתעצב מאוד משפלות מצב הבעלי-בתיים וההמון, אך אעפ"כ לא איבד עשתונות והתחיל להתעסק בעבודת החינוך וההדרכה, לבער את הרע ולהכניס את האור, ובמשך חמש שנים של עבודת מס"נ בסבלנות הכי גדולה הפך הרש"ח את הבעלי-בתיים וההמון של לוצין.

עבודת המסירות-נפש של הרב של לוצין ושל המלמד של דויעה ובני גילם, זוהי הכוונה האמיתית דירידת הנשמה בגוף ועבודות אלו מאירים את העולם באור זך ("מאכן איידל ליכטיג די וועלט").

אני משקיע - הואיל כ"ק אדמו"ר הרה"ק לאמר - כחות גשמיים וכחות רוחניים, ועוד אשקיע כחות נוספים בכדי לעשות את תלמידי התמימים לאנשי"יוסף הלל" ר"שמואל חיים, יהודים בעלי מסירות-נפש לטובת עילוי הרבים, [בדרך] שאותה גילה מורנו הבעש"ט נ"ע, ושהרבי אדמו"ר הזקן - במס"נ שלו על תורת החסידות, מדות החסידות, ודרכי החסידים, סלל דרך סלולה במס"נ לטובת עילוי הרבים, ובטוחני בחסדי השי"ת שה"יוסף-הלל"ים וה"שמואל" חיים"ים שבתמימים יהיו מאורי אור התורה והמצוות כי החשך יכסה ארץ ועליהם ועל ידם יזרח ה' בכל המדינות.

הרבי - הוד כ"ק אדמו"ר הזקן - בירך את החסידים שבכל עת ובכל מקום יצליחו בעבודות הרוחניות שלהם בתורה ועבודה והברכה מתחזקת מזמן לזמן ומדור לדור, כי הרבי וכ"ק אבותנו ורבותנו הקדושים תמיד נושאים רנה ותפלה עבור החסידים שיצליחו בעבודתם הרוחנית ותקוותי שתלמידי התמימים יהיו הראשונים שבהם תקויים הברכה להצלחה בעבודה.

המשך 'מקדשי הקדשים' מעמ' 5

ומגיעה למדרגות נעלות ונפלאות, בכל זה הנה העבודה לטובת עליו הרבים בעבודתם של המלמדים המוסרים נפשם לקבוע יראת-השם, חיבת התורה והמצוות ומדות טובות בלבות התינוקות, ועבודתם של הרבנים המוסרים נפשם להדריך את אנשי עדתם במעגלי צדק לשרש את המדות רעות ולהקנות את המדות טובות ואהבת ישראל נשגבה יותר מעבודת היחיד ועלייתו הכי גבוהה.

הוד כ"ק אדמו"ר הרה"ק נ"ע אומר: שיטת החסידות ודרכי החסידים היא העבודה במס"נ לטובת עליו הרבים כמדריגתו של אברהם אבינו שלמעלה במדריגה מהעבודה במס"נ של ר' עקיבא

הוד כ"ק אדמו"ר הזקן נ"ע מברך את החסידים בהצלחה בעבודה, והוד כ"ק אבותינו רבותינו הק' זצוקלה"ה נבג"ם זי"ע נושאים רנה ותפלה בעד החסידים כי תקיימים בהם הברכה האמורה בתוספות מרובה רוב טוב גשמי, בוטח בה' וחזק בבטחונו אשר תלמידי התמימים יהיו המאורי-אור תורה תמימה בכל המדינות, ישקדו בעבודתם הקדושה במס"נ ויצליחו להעמיד תלמידים יריא אלקים ובעלי מדות טובות, ולרגלם יתברכו ברוחניות ובגשמיות כל העוזרים על-ידם.

המורם מכל האמור, אשר מלבד חובת הלימוד עם התלמידים, כל אחד ואחד מראשי הישיבות לפי המחלקה המסורה על ידו, הנה חובתו של כל אחד ואחד מראשי הישיבות היא לחנך ולהדריך את תלמידיו בהנהגה דיראת-שמים, במדות טובות ובדרך-ארץ, גורל התלמידים והאחריותם - עליו, ותלוי בהנהגתו הפרטית ובמדותיו אם המורים מתקוטטים ומעליבים זה את זה, הנה חוץ משפלותם בעצמם הם גורמים רעה רבה לתלמידיהם, ואם הם מכבדים זה את זה ומתנהגים במדות טובות, הנה גם התלמידים הולכים בעקבותיהם ועולים בעילוי אחר עילוי.

ואני תפלה, כי יהי השי"ת בעזרתם ויאיר עיני שכלם ויאיר את לבבם להכניס עצמם במסירה ונתינה בעבודתם הק'. ויאיר ה' פניו אליהם להצליחם בגשמיות וברוחניות.

תמימים! רבנים! בעלי-בתים! ראשי-ישיבות, תלמידי כל ישיבות תומכי-תמימים-ליובאוויטש ואחי תמימים ליובאוויטש שבכל הארצות! תורת אמת, לפקודה.

מלאו את מבוקשו של נשיאנו הקדוש! - תהיו "יוסף הל"יים ו"שמואל חיים"ם בעבודת מסירות-נפש הגדולה ביותר למען הרבצת התורה ביראת-שמים והחינוך הכשר!!!

הנני ידידם עוז הדו"ש ומברכם

יוסף יצחק

אבל הכלי לברכה היא מסירות נפש, שזהו הפירוש האמיתי בחסיד, למסור את ה"אני" הרוחני האישי למען טובת הזולת בכלל, לטובת עליו הרבים בפרט, וזה צריך להיות החינוך וההדרכה בתומכי תמימים, לעשות מהתלמידים יהודים בעלי מס"נ למען עליו הרבים.

כאשר שחררו את הרבי מהתפיסה במבצר פטרובולסקי - ב"ט כסלו תקנ"ט - לפנות ערב, שאלוהו לאן יובילו אותו, וענה שיובילו אותו לדירתו של החסיד ר' מרדכי מליעפליא. באותו בית היתה דירתו של צורר החסידים ראש ההמתנגדים ר' נטע נאטקין. ובמקום להוביל את הרבי לדירתו של החסיד ר' מרדכי מליעפליא, הובילוהו בטעות לדירתו של ר' נטע נאטקין.

אחת התביעות שראש המתנגדים נאטקין תבע מהרבי היתה למה החסידים לקחו לעצמם שם נעלה כל כך: חסידים.

ענה לו הרבי, שלא החסידים לקחו לעצמם את השם חסידים, חסידים בכלל אינם לוקחים לעצמם דבר, כי חסידים מאמינים בהשגחה פרטית כשיטת הבעש"ט נ"ע. את השם חסידים נתנה ההשגחה העליונה לחסידים ע"י מתנגדיהם.

המתנגדים היו צריכים לתת לחסידים את השם מתנגדים, אך ההשגחה העליונה זיכתה את המתנגדים באור אמת שהם עצמם נתנו לחסידים את השם המגיע להם במדה כשרה ("זייער כשר פארדינטן נאמען") - חסידים, ולעצמם נתנו את השם מתנגדים.

חסידים זכו לשם חסידים היות ששיטת החסידות היא, שעל האדם להניח את עצמו בשביל טובת הזולת, כמאמר הידוע: שורפן - חסיד. הגם ששריפת צפרניו יכולה להזיק לו, אבל כאשר שורפם בטוח הוא שזה לא יזיק לזולת, ולכן אומר רש"י "חסיד עדיף מצדיק".

ועתה, אתה יקירי וחביבי - הנני מדבר לכל אחד ואחד ביחוד - שים לבך לכל האמור, קרא מלה במלה ושים דעתך והטה אזנך לכל דיבור ודיבור היוצא מפיות הוד כ"ק אבותינו רבותינו הקדושים, וכל האומר דבר בשם אומרו יהיו בעיניך כאילו בעל השמועה עומד לפניך וקורא לך את הקריאה האמורה בזה.

הוד כ"ק אדמו"ר הזקן נ"ע אומר, כי רב ומנהיג, הנה לבד זאת אשר עליו להורות ולהשיג על קיום כל דיני התורה בקהילתו כחוק, אלא עוד זאת כי זכויותיהם של אנשי קהילתו וחטאייהם תלויים בו, בהנהגתו הבלתי טובה גורם הוא אשר רבים יחטאו במדות רעות וכזומה, ובהנהגתו הישרה במדות טובות באהבת ישראל הנה זכות הרבים תלוי בו.

הוד כ"ק אדמו"ר הרה"ק מוהר"ש נ"ע אומר, אם כי גדולה רמה ונשאה היא עבודת היחיד

באור פני מלך תמונת נדירות בפרסום ראשון

בזמן שחיטת תרגול הכפרות

יוצא מ-770 ובידו תרגול הכפרות, בדרכו לשוחט

מכסה את הדם

מנהגי מלך

התנחל קודש כ"ק אדמו"ר שליט"א בחודש החתים

לאחר ברכת "שהחיינו" מחזיר את הס"ת ולאחר שמחזירין כל הס"ת להיכל עולה הרבי למקומו על הבימה. לאחר תפילת ערבית נשאר לומר את כל התהלים עם הקהל ולאחר מכן חוזר לחדרו.

שחרית ומנחה

לשחרית נכנס בשעה עשר לערך. אינו עולה למפטיר בשחרית. באמירת "יזכור" ממתין עד שכל אלו שאינם אומרים "יזכור" יצאו מחוץ לביהכ"ס וסוגרים הדלתות.

בעת ה"כריעה", תחילה כורע על ברכי וגודלי רגליו, אח"כ על גודלי ידיו ומשתחוה. מסיים את הכריעה לפני שמתחיל החזן ומביט על החזן בעת שהוא (-החזן) כורע. לאחר מוסף מכריזים על הפסקה כשעה (בדרך כלל). למנחה נכנס לבוש במגבעת וכשעולה לבימה פושטו ומניחו בתא הסטענדער.

עולה למפטיר יונה.

מיד לאחר מנחה מתחילים תפילת נעילה.

נעילה, "מארש"

בכל משך התפילה הרבי מכוסה בטליתו ופניו אל הקיר המזרחי, ובחיצוניות לא נראה בגופו הק' תנועות מיוחדות, רק מפעם לפעם תנועות קלות וחרישיות.

בתפילת נעילה נראית תכונה מיוחדת. הדבר בולט במיוחד בעידוד הנמרץ לאותם החלקים שמנגן הש"ץ "הוא אלוקינו", "כי אנו עמיר", ובמיוחד לקראת סיום התפילה בעת אמירת "אבינו מלכנו".

הש"ץ עם הקהל שואגים "שמע ישראל", "ברוך שם" ו"ה' הוא האלוקים" בקול אדיר וחזק, והרבי מכוסה בטליתו ופניו אל הקיר. הש"ץ מתחיל את ה"קדיש" וכשמגיע ל"תתקבל", מתחילים כנהוג בשירת "מארש נפוליאון" הידוע.

ברגעים אלו נמצא הקהל העצום הממלא את 770 בשיא ההתעלות, לבו של כאו"א ער ובווער בהתעוררות עצומה, התגלות "יחידה" שבנפש, ועיניו ולבו של הקהל כולו נשואות ומרוכזות ברב.

בתחילה הרבי עדיין רכון על הסטענדער מכוסה בטליתו ופניו אל הקיר, הקהל מתחזק ומתגבר בשירת מארש הנצחון, והרבי מתחיל לעודד בידו הק' בדפיקות על הסטענדער, תחילה בתנועות איטיות ואט אט מתחזק העידוד ומתגבר בתנועות חזקות ונמרצות ביותר הניכרים בכל גופו הק', ותוך כדי כך מסובב הרבי את פניו הק' לעבר הקהל וממשיך לעודד את השירה האדירה בשני ידיו ובכל גופו הק'.

עולה על (כיסאו, ובשנים האחרונות, על) גרם המדרגות שמוצב לשם כך מראש, פניו להבים ומאוימים, והוא מכסה אותם בטליתו וממשיך בתנועות עוז ותעצמויות לעודד את הקהל בשירת ה"מארש". לאחר כמה דקות יורד מהמדרגות וחוזר למקומו הרגיל.

לאחר התקיעה עונה הקהל "לשנה הבאה בירושלים" והש"ץ מסיים את הקדיש.

לאחר מכן חובש כ"ק אדמו"ר שליט"א את המגבעת לראשו, מסיים את הט' פרקי תהלים ומיד מתחילים מעריב.

מוצאי יוה"כ"פ

לאחר הבדלה וברכה אחרונה מכריז כ"ק אדמו"ר שליט"א "גוט יום טוב" "גוט יום טוב" "גוט יום טוב" (-שלוש פעמים) ובכל פעם מלווה את ההכרזה עם תנועות עידוד חזקה בידו, והקהל עונה אחריו.

מתחיל לנגן ניגון שמחה והולך לחדרו מלווה בשירה אדירה של הקהל ולכל אורך הדרך מעודד את השירה.

באם הלבנה נראית יוצא מיד ל"קידוש לבנה" כשעדיין לבוש בטליתו וקיסל.

לסעודה שאחר הצום בוצע מלחם משנה, וטובל פרוסת המוציא בדבש.

בלילה זה מתחילים בבניית הסוכה של כ"ק אדמו"ר שליט"א.

ערב יוה"כ"פ

בערב יוה"כ"פ מחלק כ"ק אדמו"ר שליט"א לכאו"א עוגת "לעקאח" בידו הק' ומברך "לשנה טובה ומתוקה". מחמת ריבוי האנשים בשנים האחרונות מתחיל בחלוקת ה"לעקאח" כבר מוא"ו תשרי.

בערך בשעה 7-8 בוקר, יוצא כ"ק אדמו"ר שליט"א מחדרו חגור באבנט ובידו תרגול ה"כפרות". הרבי מוסר לשוחט והלה שוחטו בחצר. מסב ראשו מעט בעת השחיטה. לאחר השחיטה מוסר השוחט לרבי מספר נוצות, הרבי מברך "על כיסוי דם בעפר" ומשתמש בנוצות להסיט את העפר על גבי הדם, וחוזר לחדרו. מדייק לשלם לשוחט מיד עבור השחיטה.

לפני שחרית הולך כ"ק אד"ש למקווה ולאחר מכן תפילת שחרית. לאחר שחרית חלוקת "לעקאח".

מלקות - ע"י השוחט (ע"פ הוראת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א שהמלקות והכפרות קשורים ביניהם) בחדרו לפני מנחה.

בהולכו למנחה מקפיד לתת מטבע לצדקה בכל אחת מהקופות שהיו בדרכו לתפלה ובחזרתו לחדרו הק' לאחר תפילת מנחה מקפיד לתת צדקה גם בקופות הנמצאות בחדרו הק'.

לאחר מנחה - "ברכה כללית". בברכה הכללית בשנים האחרונות משלב הרבי בשיחה-ברכה זו גם ברכות מפורטות ע"פ סדר הא-ב: שנת אורה שנת ברכה וכו' ומדי שנה משנה ר"ת של כמה מאותיות הא"ב ע"פ עניינה המיוחד של השנה וכו"ב.

ע"פ הוראתו היו מדליקים עבורו ליוה"כ"פ שלושה-עשר נרות (והיו מונחים בשני חדרי ה"זאל" למעלה), בנוסף לנר שהי' מדליק בחדרו. בד"כ לאחר התפילה ואמירת תהלים בליל יוה"כ"פ בדרך לחדרו הי' נכנס ל"זאל" להביט בנרות.

ליל יוה"כ"פ

לפנות ערב ממש, בסמיכות לשקיעת החמה, ברכת הבנים-תמימים.

התמימים, המבוגרים יותר, מצטופפים בשני חדרי ה"זאל" בקומה הראשונה, והצעירים יותר בחצר (במקום הסוכה). עבור הרבי נבנית במה מיוחדת לרוב ה"זאל" בקיר הצפוני, שם מונח הסטענדער. בשנים האחרונות (לאחר תשמ"ח) הרבי עצמו מדליק נרות שווי"ט וע"כ אמירת הברכה היא ללא רמקול גם ברגעים שלפני כניסת החג.

הרבי נכנס לברכת התמימים לבוש ב"קיסל" וטלית, עולה על הבימה נעמד ע"י הסטענדער ומביט על התמימים בפנים רציניות ביותר. מתכסה בטליתו עד לעיניו הק' וכשהוא אוזח בשתי ידיו בטלית בגובה ראשו הק' ומושך מעט שולי הטלית מראשו לכיוון התמימים הוא מתחיל בקול שקט ורוטט את הברכה עם ברכת כהנים "וידבר ה' אל משה לאמר. דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל אמרו להם. יברך ה' וישמרך. יאר ה' פניו אליך ויחנך. ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום. ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם", ולאחר מכן הברכה המיוחדת בכל שנה. בחלקים מסוימים קולו נחנק מעט מבכי עצור. בברכה זו מפרט במיוחד ברכה להתעוררות תשובה פנימית ולהצלחה בהתמדה ושקידה בלימוד התורה הנגלה והחסידות.

מיד לאחר הברכה יורד לתפילת "כל נדרי" ונכנס ל"כל נדרי" חגור באבנט כ"ק אדמו"ר הצ"צ. במשך יום הכיפורים לובש את המטפחת האדומה המיוחסת לכ"ק אדמו"ר הצ"צ. הקיסל שלובש הוא בגד של כ"ק אדמו"ר מוהר"ש (ללא כפתורים ועליו רקומים באותיות לועזיות ר"ת שמו הק' והמשפחה).

הרבי עולה לבימת התפילה שלו ופותח באמירת "על חטא" ותשעת פרקי התהלים. כשמסיים יורד מהבימה כשהמחזור בידו ועומד למטה בסטענדער שע"י החזן. הרבי מתכבד בס"ת הא' ומקבל לידו את הס"ת הקטן והחזן מתחיל לומר "על דעת המקום".

מדקדקים בשיחות

מבט נוסף בדבר מלכות

חתימות על כתב 'קבלת המלכות' של הרבי כמלך המשיח, וכתובת פסק דין שעל פי תורה אד"ש מה"מ צריך להתגלות ולגאול את עם ישראל. פעולות אלו נתקבלו ע"י אד"ש בסבר פנים יפות ובתשובות מעודדות, ו"יקויים בהם מי שיש לו מנה רוצה מאתיים ומי שיש לו מאתיים רוצה ד' מאות וכו'".

לכאורה הסתירה בולטת. אך כנ"ל, לאור הדברים דלעיל, אין כאן כל קושיא.

בשיחה של כ"ח ניסן מסר אד"ש מה"מ את האחריות על ביאת המשיח אלינו. תגובה טבעית של רבים מאנ"ש וכלל ישראל הייתה נסיון להחזיר את האחריות אל הרבי, לדרוש מהרבי שהוא יפעל את הגאולה.

כך אירע לאותו חסיד שנעמד בש"פ שמיני (יומיים לאחר השיחה של כ"ח ניסן) בעת ההתוועדות והכריז ש"צדיק גוזר והקב"ה מקיים", ובמילא שהרבי יגזור שמשיח צריך לבוא והקב"ה יקיים זאת. ועל זה ענה לו אד"ש בשיחה "אין מה לסמוך על אחרים ואין מה להטיל את העבודה על האחרים, זוהי עבודה של כל אחד ואחת". כך גם אותה אשה שהגיעה לרבי למחרת ביום ראשון בעת חלוקת הדולרים ובכתה "סמכנו עליך שאתה תביא את המשיח", והרבי עונה לה בתקיפות, "אם אני רבי אז דברתי ברור, שכעת זו האחריות שלך, ושליך ושליך". ואולי זו גם הייתה הכוונה כאשר מיד לאחר אותה שיחה כשהרבי החל בחלוקת הדולרים והקהל הכריז "עד מתי, אמר הרבי מיד לר"ז גורארי "לא נגע ולא פגע". הכוונה היא לא לצעוק ולתבוע, הכוונה היא לקחת את האחריות על עצמנו.

וזה כנראה גם היה תוכן המענה לאותו שליח, שפנה בדרישה אל הרבי שהוא יתגלה, על זה ענה לו הרבי באותו תוכן "בכל מה שכתבו אין מלה אחת של מענה על מה שאמרת". כתבו רק מה רוצים שהרבי יעשה, לא כתבו מה הם לוקחים על עצמם לעשות.

ולעומת זאת, כאשר רבני אנ"ש חתמו באותם ימים פסק דין שעל פי תורה הרבי צריך להתגלות ולגאול את עם ישראל, אין זו בקשה מהרבי, אלא פעולה ונטילת יוזמה. פסק הלכה כזה מיוסד על דברים שהרבי עורר פעמים רבות שרבנים יפסקו פסקי דין בקשר לגאולה, וזהו מימוש הבקשה.

כך גם החתימות על קבלת המלכות, עיקרם לא פניה אל הרבי אלא אל עצמנו, "הננו מקבלים על עצמנו את מלכותו... ויהי רצון שהחלטתנו תחזק את ידיו הקדושות", יש כאן החלטה וקבלה עצמית, יש כאן פעולה ונטילת יוזמה לזירוז הגאולה. ואכן פעולות אלו זכו לברכתו ועידודו של הרבי.

וכנ"ל בתחילת הענין, אד"ש מה"מ הוסיף וביאר שכעת העבודה שלנו מתבטאת בענין של 'ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם', קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש. וזה בדיוק תוכנם של פעולות אלו, הפסק דין והחתימות. וכפי שנאריך במשמעותם של דברים אלו בעזרת ה' בגליון הבא.

מענות מול מענות

בגליון הקודם עסקנו בביאור משמעותם של דברי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א "אני מוסר את הענין אליכם, עשו אתם כל אשר ביכלתכם" (השיחה הידועה' כ"ח ניסן תנש"א), ולעומת זאת "כבר עשו תשובה, ואין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו" (ש"פ נח תשנ"ב).

ונקודת הדברים, שבשיחה של כ"ח ניסן נ"א מדבר אד"ש מה"מ אודות האחריות, "כל יהודי אנשים נשים ואפילו טף יש לו אחריות... להביא את משיח צדקנו" (ש"פ שמיני תנש"א). האחריות עברה מהנשיא אלינו, והוא לא לקח אותה חזרה, עד שנמלא את האחריות ונפעל גאולה בפועל ממש. ואילו בשיחה של ש"פ נח נ"ב מדבר על הגדרת המצב ובמילא מה צריך להיות תוכן עבודתנו:

שעד עתה אמרו חז"ל "אין הדבר תלוי אלא בתשובה", ולכן עבודתנו בכל הדורות, ובפרט בדור האחרון, היתה בענין התשובה. אך כעת אומר לנו אד"ש מה"מ ש"כבר עשו תשובה ואין הדבר תלוי אלא במשיח צדקנו עצמו", ולכן עבודתנו כעת צריכה להיות בענינים הקשורים עם משיח צדקנו עצמו.

וכפי שממשיך באותה שיחה ומדבר על הענין של "ובקשו את ה' אלקיהם ואת דוד מלכם", שצריך להיות עכשיו. ובשבעות שלאחרי זה (ש"פ וירא ואילך), ממשיך ומקשר זאת לשליחות המיוחדת של הזמן שלנו, קבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש.

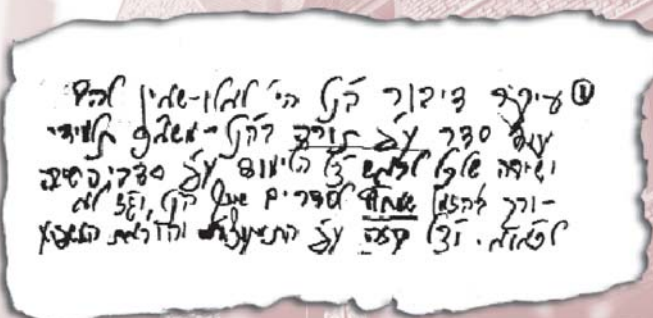
לאור דברים אלו, נוכל להתבונן בתורה שבעל פה, מענות פרטיות שנתקבלו מאד"ש מה"מ באותה תקופה, ולנסות להבינם לאשורם. גם במענות אלו ישנם משמעויות לכאן ולכאן, והדברים בהשקפה ראשונה נראים סותרים, אך בהתבוננות חוזרת יתיישבו הדברים.

באותם ימים סוערים מיד לאחר השיחה המרעישת של כ"ח ניסן תנש"א, א' השלוחים שיי אסף את בני קהילתו ויחד חתמו על מכתב הפונה אל הרבי כמלך המשיח, ומבקש ממנו שיבוא לגאול את עם ישראל. תגובת אד"ש הייתה חריפה, "בכל מה שכתבו אין מילה אחת של מענה על מה שאמרת".

לעומת זאת, באותם ימים ממש החלו בארץ הקודש וב-770 (ע"י ר' דוד שי נחשוון) לאסוף

מאוצרות המלך

כתב-יד קודש מ"כ אדמו"ר שליט"א

פיענוח הכתי"ק:

עיקר דיבור הנ"ל הי' לאלו - שאין להם עוד סדר ע"פ תורה בהנ"ל - משא"כ תלמידי ישיבה שלכל לראש צ"ל [= צריך להיות] הלימוד ע"פ סדרי הישיבה - ורק בהזמן שמחוצ לסדרים שייך הנ"ל, וג"ז [= וגם זה] לא לכאור"א [= לכל אחד ואחד]. וצ"ל בזה ע"פ התייעצות והוראת המשפיע

בקשר עם ברכת הבנים, אשר כ"ק אד"ש מה"מ מברך את בניו תלמידי התמימים, הננו מביאים בזה צילום כתי"ק כ"ק אד"ש מה"מ, אודות ענינם של התמימים לכל לראש, ומתי ניתן לעסוק בענינים נוספים: